

[Finansministeren.]

samtidig med at vort udgifts- og skattesystem ændres på en sådan måde, at produktionen fremmes og lysten til opsparing styrkes.

Jeg vil herefter gå over til at give en efter omstændighederne kort beskrivelse af hovedtrækkene i de foreliggende forslag.

Det har ikke været muligt at udregne satserne i skatteforslagene, før udgiftsfordelingen mellem stat og kommuner og kommunerne imellem nøjere har kunnet fastlægges. Efter mit skøn var det den største ulempe ved den tidligere regerings skattereformforslag, at man havde ladet denne opgave ligge, selvom jeg godt forstår, at det var vanskeligt at nå til et samlet forslag. Opgaven er jo nemlig ikke taknemlig. Hele denne problemkreds, som også omfatter refusionssystemer og tilskudsformer, går i daglig tale under betegnelsen byrdefordelingen, og selvom dette udtryk måske ikke er helt dækkende, vil det også blive anvendt i det følgende.

Den fælleskommunale udligningsfond foreslås ophævet, således at skatterne indarbejdes i statsindkomstbeskatningen og tilskuddene til kommunerne fremtidig ydes af staten. Dette er ikke en underkendelse af de tanker, der lå bag gennemførelsen af den fælleskommunale udligningsfond, men en videreførelse af disse, hvorved man endelig erkender det berettigede i, at staten helt overtager disse udgifter.

Den mellemkommunale refusion foreslås ophævet i sin nuværende form, hvor den indgår i refusionssystemet for de enkelte sociale udgifter, medens selve udlignings-tanken i den mellemkommunale refusion bibeholdes, ved at en del af statens udgifter tilbageføres og fordeles på kommunerne efter mellemkommunale refusionsregler.

Endelig oprettes en kommunal tilskudsfond, der overtager den fælleskommunale udligningsfonds formue og løbende får indtægter fra en kommunal tillægsskat. Denne fond, der skal administreres ved et samarbejde mellem repræsentanter for staten og kommunerne, skal ikke årlig yde tilskud til disse, men træde i virksomhed i ekstraordinære situationer. Som sådanne er tænkt på krisetilstande indenfor landbruget, hvor landbrugets forrentningsprocent forringes stærkt — et forhold, der allerede er tænkt

på omend i mere beskedent format i den bestående lovgivning — eller indenfor erhvervslivet iøvrigt med den følge, at arbejdsløsheden stiger ekstraordinært stærkt. Vi må naturligvis fortsat på enhver måde bestræbe os for at undgå, at sådanne situationer indtræder, men på den anden side ville det være lidet forudseende, hvis man indenfor en lovgivning, som helst skulle virke over en længere årrække, ikke tog hensyn til disse muligheder.

De mange nugældende refusionssatser for de sociale udgifter, skoleudgifterne og sygehusudgifterne er forenklet og vil blive ydet direkte fra staten til kommunerne. På det sociale område vil der ingen ændring ske i de udgiftsposter, som kommunerne helt afholder, og det samme gælder med hensyn til de udgifter, som staten fuldtud afholder, idet dog hertil yderligere er henlagt invaliderenteudgifterne.

De øvrige sociale udgifter er opdelt i to grupper, der passende kan betegnes som folkeforsikringsudgifter og forsorgsudgifter. Refusionsprocenten er for den første gruppe, der bl. a. omfatter aldersrente, hjælp til kronisk syge og enkebørnsbidrag, fastsat til 95 og for den anden gruppe til 50. I denne falder de fleste forsorgsudgifter, hvoraf de vigtigste er særhjælp og kommunehjælp.

For skoleudgifterne afløses de nuværende udviklede og meget forskellige satser af en tilskudssats på 80 pct. til dækning af kommunernes udgifter til lærerlønninger, medens staten helt overtager pensionsudgifterne.

For sygehusudgifternes vedkommende sker der den ret afgørende ændring, at tilskuddet, der oprindeligt var tænkt dækkende halvdelen af de kommunale sygehusudgifter, sættes i vejret til 60 pct. af de samlede udgifter, men således, at dette beløb fordeles mellem kommunerne efter antal sygedage.

Vedrørende en række mindre ændringer for mange småudgifters vedkommende skal jeg iøvrigt henvise til lovforslagene og bemærkningerne heri.

Det er imidlertid ikke alene på udgifts-siden, at der foreslås ændrede regler for fordelingen mellem staten og kommunerne; også for en række af de nuværende skatter foreslås nye fordelingsregler. Den andel af omsætningsafgiften af stærke drikke, som i